

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-350/2019-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirković, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Igora Miletića, OIB 54514040193, Alilovci 111a, 34334 Kaptol, zastupan po opunomoćeniku Bruni Damjancu, odvjetniku u Požegi, Sv. Florijana 9, 34000 Požega, protiv tuženika Erste&Steiermärkische bank d.d., OIB 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, zastupan po opunomoćenicima – odvjetnicima iz OD Hanžeković & Partneri d.o.o., Radnička cesta 22, Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 1.327,23 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 10. rujna 2026. u nazočnosti zamjenika opunomoćenika tuženika Tese Vranješ odvjetničke vježbenice u OD Hanžeković & Partneri j.t.d., a u nenazočnosti uredno pozvanih tužitelja i njegovog opunomoćenika temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 23. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 8. st. 2. Ugovora o kreditu br. 51400607-5102226360 od 7. veljače 2005. godine zaključenog između tuženika s jedne strane, te tužitelja s druge strane, kojom je određena promjenjivost kamatne stope jednostranom odlukom tuženika te ne proizvodi pravne posljedice.

Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 7. st. 2. Ugovora o kreditu br. 51400607-5102226360 od 7. veljače 2005. godine zaključenog između tuženika s jedne strane, te tužitelja s druge strane, kojom je određena otplata kredita po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja prema te ne proizvodi pravne posljedice.

II. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMARKISCHE BANKA d.d., OIB: 23057039320, da plati tužitelju IGORU MILETIĆU, OIB: 54514040193, temeljem više plaćene redovne kamate uslijed promjene kamatne stope, iznos koji će tužitelj odrediti nakon što se provede vještačenje sa zakonskim zateznim kamatama.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMARKISCHE BANKA d.d., OIB: 23057039320, da plati tužitelju IGORU MILETIĆU, OIB: 54514040193, temeljem više

plaćene redovne kamate uslijed promjene tečaja švicarskog franka, iznos koji će tužitelj odrediti nakon što se provede vještačenje sa zakonskim zateznim kamatama. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMARKISCHE BANKA d.d., OIB: 23057039320, da plati tužitelju IGORU MILETIĆU, OIB: 54514040193, temeljem više plaćene glavnice uslijed promjene tečaja švicarskog franka, iznos koji će tužitelj odrediti nakon što se provede vještačenje sa zakonskim zateznim kamatama.

IV. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMARKISCHE BANKA d.d., OIB: 23057039320, da plati tužitelju IGORU MILETIĆU, OIB: 54514040193, u roku od osam dana od dana presuđenja sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja pa do isplate."

II. Nalaže se tužitelju IGORU MILETIĆU, OIB: 54514040193, Alilovci 111a, 34334 Kaptol da tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d., OIB 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.000,00 EUR (dvijetisuće eura) sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se, za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za 3 % poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuju referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od 23. rujna 2026. pa do isplate (u daljnjem tekstu: zatezna kamata), a u roku od 15 dana.

III. U preostalom dijelu, za iznos od 735,00 EUR i zateznom kamatom na taj iznos počev od 23. rujna 2026. pa do isplate, zahtjev tuženika se odbija kako neosnovan.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti Općinskog suda u Požegi.

Obrazloženje

1. Između tužitelja Igora Miletića, OIB: 54514040193, Alilovci 111a, 34334 Kaptol, i tuženika Erste&Steiermärkische bank d.d., OIB 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, je nesporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili Ugovor o kreditu pod brojem Ugovora: 2402006-1031262160/51400607-510222636, i to u Požegi 7. veljače 2005. na iznos od 46.800,00 CHF u protuvrijednosti u kunama na dan puštanja kredita u tečaj. Namjena kredita je stambeni kredit građana preko 3 godine, rok vraćanja je 156 mjeseci od puštanja kredita u tečaj, način vraćanja kredita je u 156. mjesečnih anuiteta i iznos anuiteta iznosi 420,34 CHF. Povrat obveza na temelju kredita će biti obračunat po srednjem tečaju banke za CHF na dan odobrenja žiroračuna banke.

1.1. Tužitelj koji je tužbu podnio 12. lipnja 2019. u činjeničnim navodima tužbe ističe kako je u članku 8.2. utvrđena promjenjivost kamatne stope na način da su stranke ugovora suglasne da se za vrijeme trajanja ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorne kamatne stope kao i način obračuna i naplate u skladu sa važećim odlukama banke. Tužitelj ocjenjuje da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava koje on ima kao potrošač, a jer je u ugovoru o kreditu koristio ništetnu i nepoštenu

odredbu ugovarajući promjenjivost redovne kamatne stope, koja se tijekom postojanja obveze tužitelja prema tuženiku mijenjala u skladu sa tuženikovom jednostranom odlukom.

1.2. Tužitelj ističe da je u ugovoru ugovorena valutnu klauzula, a zbog koje je on platio više glavnice kredita sa obzirom na promjenu tečaja švicarskog franka i ocjenjujući da je tuženik mijenjao kamatnu stopu kroz razdoblje otplate kredita na način da je isti sa početno ugovorene od 5,49 % povećavao kroz razdoblja do cjelokupne otplate, a i daje uslijed promjene tečaja švicarskog franka platio više redovnih kamata u iznosu koje će odrediti financijsko knjigovodstveni vještak, pozivajući se na odredbu članka 502. a Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 - u daljnjem tekstu: ZPP) da utvrđenja iz sudske odluke povodom kolektivne tužbe potrošača vežu i ovaj sud, tužitelj je ocijenio suvišnim elaborirati razloge ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, ali je istakao da je pravomoćnom presudom trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese³ i prava potrošača korisnika kredita, koristeći u zaključenim ugovorima nepoštene i nišetne ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

1.3. Ocjenjujući da su nišetne odredbe članka 8. st. 2. i čl. 7. st. 2. navedenog ugovora tada je i zaključio da mu tuženik koji je od njega primio više novčanih sredstava nego li je imao pravo ima vratiti određeni novčani iznos u skladu s odredbama čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima, tj. dužan mu je tuženik vratiti sve preplaćene iznose, a čiju visinu će utvrditi financijskog knjigovodstveni vještak.

2. Tužitelj zaključuje kako je sa tuženikom u pravnom odnosu vjerovnika i dužnika po navedenom ugovoru te da se isprave koje se odnose na ugovor, a koje sadrže podatke o kretanju kamatne stope i visine pojedine rate kredita, kao i sva ostala dokumentacija vezana za krediti smatraju zajedničkim. Kako on ne posjeduje navedenu dokumentaciju tada postavlja manifestacijski zahtjev iz čl. 186 b ZPP-a u okviru stupnjevite tužbe, a sve kako bi došao do podataka važnih za postavljanje konačnog iznosa tužbenog zahtjeva. Predložio je da sud naloži tuženiku da mu preda prvotni i stvarni otplatni plan iz ugovora o kreditu od 7. veljače 2005. te obavijesti o promjenama kamatne stope i tu u toku od 8 dana.

2.1. Predložio je tužitelj da sud nakon provedenog postupka presudom utvrdi da su nišetne odredbe čl. 8. st. 2 i čl. 7. st. 2. ugovora o kreditu broj:2402006-1031262160/51400607-510222636 od 7. veljače 2005., tj. u dijelu kojim je određena promjenjivost kamatne stope jednostranom odlukom tuženika i kojom je određena otplata kredita po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan plaćanja, uz prijedlog da nišetne odredbe ne proizvode pravne učinke a da je tuženik u obvezi njemu – tužitelju isplatiti temeljem više plaćene redovne kamatne stope uslijed promjene kamatne stope i temeljem više plaćene redovne kamatne uslijed promjene tečaja švicarskog franka one iznose koje će utvrditi financijsko knjigovodstveni vještak, a nakon toga će tužitelj specificirati tužbeni zahtjev. Također je predložio da

sud prihvati i onaj kondemnatorni zahtjev koje će on odrediti nakon što financijsko knjigovodstveni vještak utvrdi koji je on novčani iznos preplatio po osnovi više plaćene glavnice uslijed promjene tečaja švicarskog franka. Tužitelj je od tuženika zahtijevao sve troškove parničnog postupka.

3. Odgovarajući na tužbu, a prije iznošenja činjenica kojima se tuženik upušta u raspravljanje u ovoj građansko - pravnoj stvari, tuženi je istakao prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi. U tom pravcu je istakao da je odrednom čl. 14. st. 1. navedenog ugovora o kreditu utvrđen valjani sporazum između ugovornih stranaka, ovdje parničnih stranaka, kako je za postupanje u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski sud u Rijeci.

3.1. Tuženik je predložio da ovaj sud donese rješenje i oglasi se mjesno nenadležnim, a nakon toga da dostavi poslije pravomoćnosti rješenja spis Općinskom sudu u Rijeci kao mjesno nadležnom sud.

3.2. Što se tiče ostalih činjenica vezanih za sporni odnos između parničnih stranaka, tuženi je u odgovoru na tužbu istakao kako je tužitelj u svojoj tužbi postavio glavni i eventualni tužbeni zahtjev tako da od suda zahtjeva da donese presudu kojom će tuženiku naložiti isplatu iznosa čiju će visinu i tijek zakonskih zateznih kamata tužitelj odrediti tek nakon što se provede financijsko knjigovodstveno vještačenje. Tuženik je istakao da tužitelj od tuženika nikada nije zahtijevao dostavu zatražene dokumentacije prvenstveno tuženik smatra da tužba nije dopuštena a podredno da nije uredna. Tuženik je predložio sudu da pozove tužitelja da tužitelj ispravi tužbu odnosno da dopuni na način da određeno naznači pojedinačne iznos i periode isplate koje tužbom zahtjeva, podredno da tužbu shodno odredbama Zakona odbaci.

3.3. Tuženik je u cijelosti osporio osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva ističući kako je sud u obvezi u ovom sporu utvrditi odlučnu činjenicu, a to je da su tužitelj i tuženik dana 15. ožujka 2006. sklopili Aneksa broj 4 ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZID ZPK/15) a što znači da su tim aneksom stranke spora izmijenile osnovni ugovor o kreditu bez značaja obnove, na način da je tužitelj kredit koji je bio denominiran u kunama sa valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama sa valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama sa valutom klauzulom u EUR. Tužitelj ističe kako je navedenim Aneksom promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora, čime je tužitelj prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu (određenu u čl. 6 Aneksa), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u ERU od dana sklapanja osnovnog ugovora. Dakle, ističe tuženik, potpisivanjem Aneksa sukladno navedenoj zakonskoj obvezi prethodio je izračun konverzije i tužitelj je od tuženika pravovremeno primio izračun konverzije sa stanjem na dan 30. rujna 2015. s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu.

3.4. Nakon što je tuženik detaljno elaborirao sve činjenice o tome kako je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumijeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak, slijedom navedenoga ne bi se moglo zaključiti da bi odredba ugovora kojom se glavnica

kredita veže uz valutu švicarski franak bila nepoštena a jer, ističe tuženik, ista ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naprotiv navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije mogla ostati nepoznata u smislu da je tečaj kune u odnosu na CHF podložen promjenama. Što se tiče kamatne stope tuženik je istakao da je promjena kamatne stope bila izvršena sukladno važećim pozitivnim propisima i tuženik je postupao sukladno noveli ZID ZPK/15 (NN 143/13), a prema kojoj je tuženik imao obvezu donijeti novu metodologiju utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata, a kojom metodologijom se definiraju parametri, fiksna marža i razdoblje promjene kamatnih stopa. Kako je tuženik postupao upravo po navedenoj metodologiji tada je zaključio da su ugovorne strane s voljom prihvatile primjenu promjenjive kamatne stope pa je tuženik polazeći upravo od toga koncipirao režim pravne zaštite koji je ustanovljen u navedenom zakonu.

3.5. Tuženik je predložio da sud u postupku svakako sasluša svjedoka Dražena Prpića na okolnosti sklapanja navedenog ugovora o kreditu, a zaključujući da navedeni ugovor o kreditu sadrži jasne podatke pomoću kojih je činidba bila određiva, odnosno da je određivost činidbe sadržana u činjenici da je voljom ugovornih strana bila prepuštena mogućnost promjene ugovorene kamatne stope, u tom slučaju ne može biti govora o neodredivosti činidbe.

3.6. Tuženik je istakao da, nakon što se protivio prvenstveno osnovu tužbenog zahtjeva, u koliko bi sud iz bilo kojeg razloga utvrdio ništetnom odredbu o načinu promjene kamatne stope te ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o načinu podešavanja kamatne stope, a što tuženik osporava u cijelosti, tuženik je istakao kako ima protutražbinu prema tužitelju budući da bi se između stranaka primjenjivala početno ugovorena kamatna stope od 5,490% (postala bi fiksna za cijelo razdoblje otplate kredita), i u tome slučaju bi tužitelj bio dužan vratiti svaki manje plaćen iznos od 1.svibnja 2011. kada mu je kamatna stopa snižena ispod početno ugovorene. S obzirom na navedeno tuženik je predložio ovome sudu da s osnova manje plaćenih kamata, za razdoblje kada je kamatna stopa bila snižena ispod početno ugovorene kamatne stope, utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju koja iznosi CHF 859,16, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose (utvrđeni pojedinačno na str. 31 do 32 odgovora na tužbu).

4. Tužitelj se protivio svim navodima tuženika koji su u protivnosti sa njegovima činjeničnim navodima iz tužbe i kasnije, uz napomenu da prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovoga suda nije osnovan jer je navedena odredba ugovora o mjesnoj nadležnosti suda prema sjedištu tuženika (Općinski sud u Rijeci) bila unaprijed formulirana od strane tuženika i tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj budući po klauzuli nije bilo posebnog pregovaranja. Tužitelj je isticao kakao je nesporno da je zaključio sa tuženikom kao kreditorom Aneks uz osnovni ugovor o kreditu. No, tvrdio je kako potpisom toga ugovora i provedbom konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR nije oštećen za pretplaćene iznos nastale kao posljedicu ugovaranja ništetnih odredbi promjenjive kamatne stope i valute CHF. Tužitelj se ponovno pozvao na ranije citirane odluke sudova u tzv. predmetu " franak " i ponovo ustvrdio kako je tuženik dužan njemu vratiti određene novčane iznose zbog ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05). Ponovio je tužitelj svoj

već raniji prijedlog da ga sud najprije sasluša, a nakon toga ga sud izvede financijsko – knjigovodstveno vještačenje na okolnost utvrđivanja preplaćenih iznosa po osnovi promjene kamatne stope i po osnovi tečajnih razlika.

5. Na pripremanom ročištu održanom 16. studenog 2020. sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu broj: : 2402006-1031262160/51400607-510222636, koji su zaključili kreditor Erste&Steiermärkische bank d.d. i korisnik kredita Igor Miletić 7. veljače 2005., a nakon što je opunomoćenik tuženika izjavio da tuženik ne povlači prigovor mjesne nenadležnosti istaknut još u odgovoru na tužbu, ovaj sud je na pripremanom ročištu od 16. studenog 2020. tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda odbio ako neosnovan te u smislu odredbe čl. 301. st. 1 i 2. odlučio da će odluka o prigovoru biti sadržana u odluci o glavnoj stvari jer je sud odlučio odmah nastaviti raspravljanje o glavnoj stvari.

Naime, sud je na temelju uvida u citirani ugovor o kreditu od 7. veljače 2005. utvrdio da su kreditor i korisnik kredita navedeni ugovor zaključili u poslovnicu tuženika u Požegi, a gdje je navedeni ugovor i solemniziran od strane Javnog bilježnika. Kako je odredbom čl. 59. ZPP-a propisano da je za suđenje u sporovima protupravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svoga sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti nadležan i sud gdje se ta poslovna jedinica nalazi, pravilno je trebalo zaključiti kako je tužitelj pravilno postupio kada je tužbu protiv tuženika podnio ovome sudu. Tuženik je spominjao, a i predlagao kao svjedoka svoga djelatnika Dražena Prpića koji je s tužiteljem vodio razgovore vezano za prijedlog tužitelja da mu se odobri kredit, a to ujedno znači da je ovaj sud uvjeren kako je spor iz ovoga parničnog predmeta nastao u povodu djelatnosti poslovne jedinice u Požegi, a ta poslovna jedinica ugovor sa tužiteljem zaključila. Imajući u vidu da je i VSRH na zajedničkom sastanku predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i građanskog odjela VSRH od 5. studenog 2020. zauzeo shvaćanje da je prorogacijska klauzula u korist registriranog sjedišta banke ona klauzula o kojoj se nije posebno pregovaralo i ista je ništetna, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, kraj činjenice je rečeni ugovor sastavljen na unaprijed formuliranom obrascu koji je pripremio tuženik i da na sadržaj djela ugovora o mjesnoj nadležnosti suda prema sjedištu tuženika tužitelj nije mogao utjecati tada je valjalo prigovor mjesne nenadležnosti odbiti kao neosnovan.

5.1. Kako na pripremanom ročištu od 16. studenog 2020. prethodni postupak nije zaključen novo pripremano ročište je održano 7. studenog 2023. i na tom ročištu prethodni postupak je zaključen te je sud odlučio da će najprije saslušati u svrhu dokazivanja tužitelja, nakon toga izvesti dokaz financijsko knjigovodstvenog vještačenja, a sve dokaz će sud koncentrirati na glavnoj raspravi kada će biti čitani pisani dokazi, vršeni uvidi u pisane dokaze i eventualno čitan dokaz saslušanja tužitelja u svrhu dokazivanja, ako bi tužitelj bio saslušan na glavnoj raspravi na dan 22. siječnja 2024., kako je to odlučeno raspravnim rješenjem od 7. studenog 2023. Međutim, raspravnim rješenjem od 11. siječnja 2024. glavna rasprava utvrđena na dan 22. siječnja 2024. odgođena je i novo ročište za glavnu raspravu je utvrđeno na dan 20. veljače 2024. Ročištu od 20. veljače 2024. nije nazočio tužitelj, a njegov opunomoćenik je izjavio da je tužitelj trenutno u Njemačkoj radi zaposlenja i kako je u međuvremenu promijenio broj mobilnog telefona tada ga nije mogao kontaktirati i obavijestiti o ročištu. Na tom ročištu je opunomoćenik tužitelj predložio da sud izvede dokaz financijsko – knjigovodstvenog vještačenja, a da dokaz saslušanja tužitelja u

svrhu dokazivanja sud izvede na ročištu za glavnu raspravu kada na istoj budu izvođeni drugi dokazi i rasprava bude zaključena.

5.2. Sud je prihvatio prijedlog tužitelja radi izvođenja dokaza financijsko knjigovodstvenog vještačenja, a jer je u ovom sporu trebalo utvrditi pravno relevantne činjenice o tome dali tuženik i pored zaključene konverzije eventualno tužitelju duguje isplatu razlike iznosa između početno ugovorene kamatne stope i kasnije izmijenjenih kamatnih stopa, ako i uslijed promjene tečaja. Naime, tuženik je tijekom cijelog postupak isticao kako su tužitelju uračunati prilikom konverzije svi preplaćeni iznosi, a za koje iznose je tužitelju umanjena razlika ukupne mase kredita i onda je tvrdnja tuženika od samog početka parnice da tužbeni zahtjev tužitelja na utvrđenje i po osnovi restitucijskog zahtjeva nije osnovan. U tom pravcu je tuženik ponovio kako su sve preplate po osnovi tečajnih razlika i preplaćenih kamata (kao posljedica djelomične ništetnosti osnovnog ugovora) retroaktivno iskorištene za namirenje kredita u EUR i kako je restitucija izvršena po sili zakona postavljanjem tužbenog zahtjeva na isplatu, ocjena je tuženika, tužitelj ide za tim da dva puta naplati jedan te isti iznos.

5.3. Rješenjem posl. br. P-350/2019-16 od 11. rujan 2025. je sud u ovome sporu odredio izvesti dokaz financijsko knjigovodstvenim vještačenjem a zadatak vještaka Borisa Belunjaka je bio da utvrdi koji je iznos tužitelj eventualno preplatio temeljem navedenog ugovora o kreditu, uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu te naknadna povišenja kamatnih stopa i dane kada su pojedine preplate eventualno izvršene za utuženo razdoblje od isplate kredita pa sve do 15. ožujka 2016. kao dana sklapanja Aneksa broj 4. ugovora o kreditu. Također je vještak trebao utvrditi eventualne preplate za navedeno razdoblje, a uzimajući u obzir srednji tečaj za CHF tečajne liste za tuženika na dan puštanja kredita u tečaj i naknadni rast tečaja za CHF na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, a nakon toga od utvrđenih iznos eventualnih preplata odbiti iznos preplate koji je tužitelju priznat provedenom konverzijom od 15. ožujka 2016., sve kako bi se mogao utvrditi stvarni iznos eventualne preplate tužitelja prikazano po svakom pojedinom plaćenom anuitetu.

6. Imenovani vještak Boris Belunjak stalni sudski vještak za područje ekonomije grane računovodstva i financija, po pozivu suda, a temeljem citiranog rješenja je dostavio detaljno obrazloženi pisani nalaz i mišljenje u kojem je izvršio izračune prema zadatku suda s obrazloženjem metodologije izračuna, a njegovo mišljenje je takovo da je temeljem izračuna (str. 10 pisanog nalaza i mišljenja, a str 385 sudskog spisa), a u kojem je podloga dokumentacija u sudskom spisu, tužitelj tuženiku kao kreditoru u otplati kredita, od isplate kredita 8. veljače 2005. do obračuna konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR do 30. rujan 2015., u odnosu na početno ugovoreni anuitet određen početno ugovorenim redovnom kamatnom stopom i srednjim tečajem tuženika kao kreditora za CHF za kune na dan isplate kredita, platio manje u iznosu od 10.719,25 HRK.

6.1. Sud je nalaz i mišljenje imenovanog vještaka dostavio opunomoćenicima stranaka i u roku od 15 dana opunomoćenici stranaka se nisu očitovali na nalaz i mišljenje vještaka pa je sud zakazao glavnu raspravu na dan 24. ožujka 2026. u 9 i 30 sati, a zbog službene spriječenosti opunomoćenika tužitelja rasprava na taj dan nije održana već je održana na 13. travnja 2026. kako je i utvrđeno rješenjem od 23. ožujka 2026. Tom ročištu nije nazočio tužitelj, a opunomoćenik tužitelja je izjavio da

tužitelj živi i radi u inozemstvu i zbog obveza nije u mogućnosti pristupiti raspravi. Predložio je da sud raspravu odgodi, uz prijedlog da tužitelj predloži termin glavne rasprave kada bude na godišnjem odmoru. Opunomoćenik je predložio da sud na raspravi sasluša i imenovanog vještaka. Sud je prihvatio prijedlog i odgodio raspravu upravo radi toga da bi raspravi mogao nazočiti tužitelj tada kada bi sa što manje troškova iz inozemstva mogao pristupiti u ovaj sud. Sud je prihvatio na raspravi saslušati neposredno i vještaka Borisa Belunjaka.

6.2. Kako tužitelj putem opunomoćenika nije izvijestio ovaj sud o mogućnosti pristupa tužitelja radi saslušanja u svrhu dokazivanja, ročište za glavnu raspravu je utvrđeno na dan 10. rujna 2026. naredbom od 27. srpnja 2026.

6.3. Opunomoćenik tužitelja je podneskom od 26. kolovoza 2026. javio sudu da tužitelj nakon zaprimljenog vještačenja povlači tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Predložio je da sud rješenjem kojim utvrđuje povlačenje tužbe odredi u pogledu troškova postupka da svaka strana snosi svoje troškove, a pri tome se pozvao na rješenje VSRH posl. br. Rev-776/2018-2.

6.4. Kako je sud zakazao glavnu raspravu na dan 10. rujna 2026. daleko prije nego li je zaprimljen podnesak tužitelja o povlačenju tužbe tada, prvenstvenosti zbog ekonomičnosti postupka i eventualnog sporazuma koji može biti utvrđen na ročištu za glavnu raspravu, ovaj sud nije podnesak tužitelja dostavljao na očitovanja tuženiku po opunomoćeniku veće je podnesak predan zamjeniku opunomoćenika tuženika na raspravi od 10. rujna 2026., a sve kako bi zamjenik opunomoćenika tuženika mogao dati suglasnost na povlačenje tužbe ili se protiviti povlačenju tužbe.

6.5. Zamjenik opunomoćenika tuženika Tesa Vranješ, odvjetnička vježbenica u OD Hanžeković & Partneri d.o.o. izjavila je, nakon što je pročitala podnesak tužitelja od 26. kolovoza 2026. da se protivi povlačenju tužbe i prijedlog tužitelja da svaka stranka snosi svoje troškove, a jer je razvidno da je tužitelj tuženiku prouzročio nepotrebne troškove u ovoj parnici.

7. U ovoj procesnoj situaciji sud je, a sukladno odredbi čl. 193 st. 2. ZPP-a, utvrđujući da tuženik ne pristaje na povlačenje tužbe, u nastavku postupak bio dužan o tužbenom zahtjevu tužitelja odlučiti meritornom odlukom i kako je tužitelj predlagao tijekom postupka svoje saslušanje na okolnosti sklapanja navedenog ugovora o kreditu od 7. veljače 2005. godine, a tome se prijedlogu pridružio i tuženik, inzistirajući za izvođenjem toga dokaza, kraj činjenice da tužitelj nije pristupio ročištu za glavnu raspravu sud je mogao jedino izvesti dokaz vršenjem uvida u Ugovor o kreditu broj : 2402006-1031262160/51400607-510222636 od 7. veljače 2005., vršenjem uvida u Aneks br. 4. Ugovora o kreditu od 15. ožujka 2016. i pročitati pisani nalaz i mišljenje financijsko knjigovodstvenog vještaka Borisa Belunjaka (str. 376 do 388. spisa).

8. Na temelju ovako izvedenih dokaza, savjesnom analizom svakog dokaza zasebno, svih dokaza zajedno, prvenstveno na temelju pisanog nalaza i mišljenja vještaka ovaj sud utvrđuj da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

8.1. Naime, treba istaći da je dužnost stranaka da u parnici iznesu tvrdnje o činjenicama na kojima zasnivaju svoje zahtjeve – onus proferendi, i da predlažu

dokaze kojima će potkrijepiti te činjenične tvrdnje – onus probandi. Dakle, dužnost iznošenja činjeničnih tvrdnji i predlaganje dokaza nije samo na tužitelju koji na tim činjenicama zasniva svoj zahtjev već je ta dužnost i na parničnom protivniku – tuženika koji također treba iznositi činjenice i predložiti dokaze kojima pobija navode i dokaze tužitelja. Opće je poznato pravilo da je tužitelj dužan dokazati istinitost svojih navoda – probatio incumbit actori. Ako tužitelj u tome ne uspije tada sud njegov zahtjev za pružanje pravne zaštite mora odbiti - *actore non probante reus absolutur*.

8.2. Tužitelju je pružena mogućnost da kroz svoj iskaz sudu pruži one pravno relevantne činjenice na temelju kojih bi sud mogao utvrditi istinitost onoga što tužitelj u tužbu tvrdi. Međutim, tužitelj se nije odazivao na pozive suda pa je sud zaključio da je tijekom ovoga parničnog postupka upravo tuženik dokazao istinitost činjenica na koje se pozivao detaljno elaborirajući činjenice i predlažući dokaze o tome da tužbeni zahtjev tužitelja kako na utvrđenje ništetnosti dijela ugovornih odredbi navedenog ugovora o kreditu tako i onaj po osnovi restitucije nije osnovan. Suština spora je od samog početka bila utvrditi dali je tužitelj od strane službene osobe tuženika Dražena Prpića u fazi pregovaranja oko sklapanja predmetnog ugovora bio dovoljno informiran o odredbama ugovora u kojima je utvrđeno da je redovna kamata tijekom otplate kredita promjenjiva i da je navedenim ugovorom ugovorena valutna klauzula. Kako tužitelj u tom pravcu nije sudu, kroz svoj iskaz, pružio niti jednu pravno relevantnu činjenicu tada je za prihvatiti tvrdnju tuženika da je službena osoba poslovnice tuženika u Požegi, Dražen Prpić u dovoljnoj mjeri tužitelju pojasnio značenje navedenih odredbi kredita i onda u konkretnom sporu sud ne može utvrditi da bi naveden odredbe ugovora bile nepoštene, a time i ništetne. Prihvaćajući u cijelosti pisani nalaz i mišljenje vještaka sud je nedvojbeno mogao utvrditi da je tužitelj tuženiku u otplati kredita, od isplate kredita 8. veljače 2005. do obračuna konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR do 30. rujna 2015., u odnosu na početno ugovoreni anuitet određen početno ugovorenim redovnom kamatnom stopom i srednjim tečajem tuženika kao kreditora za CHF za kune na dan isplate kredita platio manje novčanih sredstava u iznosu od 10.719,25 HRK. Dakle, istinita je tvrdnja tuženika da je provedenom konverzijom upravo voljom tužitelja kao potrošača izjednačena njegova pozicija kao korisnika kredita u CHF s pozicijom kredita u EUR i da su provedenom konverzijom riješena sve sporna pitanja između ugovornih strana, a zbog čega je valjalo tužbeni zahtjev kao neosnovan.

8.3. Što se tiče istaknutog prigovora prijeboja treba istaći da postoje dvije vrste prijeboja i to tzv. izvanprocesna kompenzacija koja nastaje kada dva pravna subjekata steknu jedan prema drugome istovrsne i dospjele tražbine, pri čemu je za nastanak prijeboja potrebna i izjava, a samo gašenje nastupa već od momenta kada su se tražbine realno susrele (*ex tunc*). Druga vrsta kompenzacije je prijeboj do kojega dolazi odlukom suda kada obje međusobne tražbine egzistiraju dok ne budu ugašene konstitutivnom odlukom suda. Istaknutim procesnim prigovorom prijeboja ovdje tuženik nije tvrdio da je postojeća tražbina tužitelja prestala (osporavao je tuženik osnov i visinu tužiteljeve tražbine) već je istakao postojanje svoje tražbine i tražio od suda da presudom izvrši prijeboj uzajamnih tražbina, uvjetno postavljajući prigovor prijeboja. Dakle, tuženikovo prigovor prijeboja ima uvjetni karakter jer je ovisan o istaknutom tužbenom zahtjevu i sud o njemu ima obvezu odlučivati samo ako meritorno odluči o tužbenom zahtjevu tužitelja na način da utvrdi postojanje tražbine tužitelja. Isticanjem procesnog prigovora prijeboja samo po sebi ne znači da je tim prigovorom tuženik priznao postojanje tužiteljeve tražbine (kao što je slučaj kod

materijalno pravnog prigovora prijebaja) već je tuženik osporavao tražbinu tužitelja i istakao tek uvjetno svoju tražbinu ako sud utvrdi postojanje tražbine tužitelja. Kako je sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti tada sud o istaknutom prigovoru nije imao obvezu odlučivati donošenjem konstitutivne odluke da se tražbine prebijaju.

9. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a, a jer je tužitelj s tužbenim zahtjevom odbijen u cijelosti, pa je u obvezi tuženiku naknaditi troškove parničnog postupka koje je tuženik imao radi zastupanja putem opunomoćenika – odvjetnika, a koje troškove sud utvrđuje na temelju Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 – od 17. studenog 2023.). Naime, prema Tbr. 52. ove Tarife odvjetnik primjenjuje Tarifu koja je na snazi u trenutku dospijeca odvjetničke nagrade, vrijednost boda se obračunava prema vrijednosti boda u trenutku dospijeca odvjetničke nagrade, a kada sud ili drugo tijelo odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane ili na teret proračunskih sredstava, tada primjenjuje Tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka. Prema Tbr. 54. OT vrijednost boda iznosi 2,00 eura, a imajući u vidu vrijednost predmeta spora (1.327,23 EUR što je protuvrijednost označene vrijednosti predmeta spora u tužbi od 10.000,00 HRK u vrijeme podnesene tužbe) odvjetnik kao opunomoćenik tuženika ima pravo zahtijevati za sastav odgovora na tužbu (Tbr. 8. točka 1. OT) 100 bodova ili 200,00 EUR te i za sastav obrazloženih podnesaka od 22. travnja 2021. i 23. srpnja 2025. po 100 bodova ili ukupno 600,00 EUR. Opunomoćenik tuženika je nazočio pripremnim ročištima od 16. studenog 2020. i 7. studenoga 2023. te ročištima za glavnu raspravu na dane 20. veljače 2024., 13. travnja 2026. i 10. rujna 2026. pa mu pripada nagrada od po 100 bodova za svako ročište ili ukupno 1.000,00 EUR prema Tbr. 9. točka 1. OT. Opunomoćenik tuženika je obveznik plaćanja PDV-a po stopi od 25 %, (Tbr. 46. OT) pa je na osnovicu od 1600,00 EUR priznat PDV u iznosu od 400,00 EUR, a što znači da je sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice, a o tome koji su troškovi bili potrebni te o njihovoj visini sud je odlučio ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, te i utvrđujući da tuženiku ne pripada trošak kojeg čini zahtijevana nagrada opunomoćenika radi pristupa na ročište od 24. ožujka 2026. jer je sud posebnim rješenjem odlučio da se odgađa rasprava na dan 24. ožujka 2026. Opunomoćenik tuženika nije nazočio ročištu za donošenje, objavu i uručenje pisanog sastava presude, a kako je tuženik uspio u parnici tada neće biti pozivan na plaćanje pristojbe za podneseni odgovor na tužbu. Naime, odredbom čl. 4. 2. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) propisano je da obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka za svaku stranku razmjerno uspjehu u parnici. Kako je tuženik uspio u parnici tada nije u obvezi platiti sudsku pristojbu za podneseni odgovor na tužbu, a radi čega je o preostalom zahtjevu tuženika valjalo odlučiti kako stoji u izreci ove presude. Sud je na priznati trošak parničnog postupka tuženiku dosudio zateznu kamatu sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a jer je tuženik zateznu kamatu zahtijevao na trošak parničnog postupka.

10. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 23. rujna 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Bruno Damjanac, Požega
2. OD Hanžeković & Partneri d.o.o., Radnička cesta 22, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-8c843**

Kontrolni broj: **048c3-7b8ba-cf60a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.